

Vi måste bli av med föreställningen om konstnärlig äganderätt. I den här sfären, oavsett vad som är sant om andra, gäller att *la propriété c'est le vol* [egendom är stöld]. Vi försöker trygga livsuppehållet för våra konstnärer (och Gud vet att de är i behov av det) genom upphovsrättslagar som skyddar dem mot plagiering. Men orsaken till att våra konstnärer befinner sig i ett sådant dåligt läge är just den individualism som dessa lagar framtvingar. Om en konstnär inte får säga någonting annat än det som han har uppfunnit genom sina egna ensamma ansträngningar är det självklart att han kommer att vara fattig på idéer. Om han kunde ta vad han ville varhelst han hittade det, som Euripides, Dante, Michelangelo, Shakespeare och Bach var fria att göra, skulle hans skafferi alltid vara fullt och hans kokkonst värd att smaka på.

Det här är en enkel fråga, och en i vilken konstnärer kan handla på egen hand utan att be om hjälp (vilken jag är rädd att de skulle be förgäves om) från advokater och lagstiftare. Låt varje konstnär avlägga ett löfte, och i konstnärerna inkluderar jag här alla som skriver eller talar om vetenskapliga eller lärda ämnen, att aldrig väcka eller samtycka till åtal enligt upphovsrättslagen. Låt varje konstnär som åberopar den lagen bli ignorerad av sina vänner, ombedd att begära utträde ur de klubbar han är med i, och negligerad av varje sällskap där rättänkande konstnärer har inflytande. Det skulle inte dröja många år innan lagen var en död bokstav och den konstnärliga individualismens strupgrepp i det här avseendet ett passerat stadium.

Det här är emellertid inte tillräckligt om inte den så vunna friheten används. Låt därför alla sådana konstnärer som förstår varandra plagiera varandras arbeten som män. Låt var och en låna sin väns bästa idéer och försöka förbättra dem. Om A tycker att han är en bättre poet än B, låt honom sluta antyda det i någon essä; låt honom arbeta om B:s dikter och publicera sin egen förbättrade version. Om X är missnöjd med Y:s målning på årets akademiutställning, låt honom måla en tavla som karikerar den; men inte en skiss i Punch utan en fullstor målning till nästa års akademiutställning. Jag litat inte på hängningskommitténs sinne för humor till den grad att jag kunde garantera att de skulle acceptera den, men om de gjorde det skulle vi få livligare akademiutställningar. Eller om han inte kan förbättra sin väns idéer, låt honom åtminstone låna dem. Det kommer att göra honom gott att försöka få dem att passa in i hans egna arbeten och skulle göra reklam för borgenären. Ett absurt förslag? Nåja, jag föreslår bara att nutida konstnärer ska behandla varandra som grekiska dramatiker, renässansmålare eller elisabetanska poeter gjorde. Om någon tror att upphovsrättslagen har befordrat bättre konst än den som de där barbariska tiderna kunde framställa kommer jag inte att försöka omvända honom. ■

(R. G. Collingwood, *The Principles of Art* (Oxford: Oxford University Press, 1938), ss. 325-326. Översättning HS.)